

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Jesień 2013

A.D. 2013 — A.M. 6142

Nr 526

SPIS TREŚCI

Ważne wydarzenia od 1878 roku . . . 34

Mojżesz, Maria i Aaron
typ i antytyp (część I) 44

Próbne usprawiedliwienie
musi poprzedzać poświęcenie 48

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć...” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jerozalemu Niebieskiego (...) Patrzcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służmy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością.” „... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie.” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

WAŻNE WYDARZENIA OD 1878 ROKU

W TP wrzesień-grudzień 1975, zwróciliśmy uwagę na liczne znaczące wydarzenia biblijne oraz wspaniałe dowody postępu w pierwszym stuleciu z „tysiąca lat” Panowania Chrystusa, od 1874 do 1974 roku (Obj. 20:4, Diaglott).

Istnieje wiele zarysów biblijnych dowodów, włączając chronologię biblijną, cykle jubileuszowe, 1335 dni Daniela oraz Równoległe Dyspensacje (zob. *Nadszedł czas*, P2; *Przyjdź Królestwo Twoje*, P3), które wskazują na 1874 rok, jako czas rozpoczęcia drugiej obecności naszego Pana Jezusa Chrystusa, w jej pierwszym (nieznanym dla świata) stadium (Obj. 3: 20), Paruzji (obecności), oraz początek „tysiąca lat” Jego panowania (Obj. 20:3, 4, 7; PT ‘58, 44; TP ‘75, 86). „Pierwszym dziełem

nowej dyspensacji” (Obj. 20:2; P 1, s. 69) ze strony naszego powracającego Pana było związanie przez Niego szatana jako *jednostki* (R 4695, PT ‘52, 28, 29), by nie mógł dłużej panować nad upadłymi aniołami tak, jak przedtem (E 4, s. 120, 121; E 6, s. 275-277, 319, 454).

RÓWNOLEGŁE ŻĘCIA ROZPOCZĘŁY SIĘ W 29 ORAZ 1874 ROKU

Przed Swym drugim adwentem Jezus otrzymał Boski autorytet, by rządzić jako Król (Ps. 45:4,5; Łuk. 19:12, 13; R1362, ak. 3-5). Jest to pokazane przez opis ukoronowanego Żęncy i Jego dzieła (Obj. 14:14-16). Złota korona jako symbol reprezentuje *Boski Autorytet* jako Króla (P 3, s. 402; E 5, s. 167).

Ostry sierp to Prawda Paruzji. Powodem, dla którego ktoś „podobny Synowi człowieczemu” jest proszony o rozpoczęcie dzieła żęcia, jest: „Ponieważ *godzina* [z greckiego; patrz Diaglott; 1/24 czyli 41 lat i 8 miesięcy z tysiącletniego Dnia] żęcia przyszła”. W Boskich Żniwach czas żęcia oznacza dokonywanie dzieła żęcia. Ta godzina, rozpoczynająca się u progu tego tysiącletniego Dnia, miała początek w październiku 1874 roku; wówczas zaczęło się żęcie, *ponieważ Bóg jest punktualny*. Gdy przychodzi Jego czas na dokonanie jakiejś rzeczy, On czyni ją, *a nie odwleka* (Abak. 2:3).

Stanowi to odpowiedź na twierdzenia niektórych osób, że w 1874 roku rozpoczął się *czas*

TERAŻNIEJSZA PRAWDA i Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane 4 razy rocznie (Wiosna, Lato, Jesień, Zima)
przez

ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Redaktor

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki

ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

Roczna prenumerata 4 szt. x 3 zł = 12 zł.

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne

angielska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska, malajalam,
kannada, ukraińska, litewska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Żniwa Wieku Ewangelii, lecz nie *dzieło* Żniwa. Okrzyk anioła – „Zapuć swój sierp i żnij” – przedstawia modlitwy Pańskiego ludu do Niego o posłanie oraz pomyślnie dzieło tego, co okazało się prawdami Paruzji i rozpoczęło się przed pierwszym przedstawieniem tych prawd. Chwylenie sierpa rozpoczęło się jesienią 1874. Żęcie zaczęło się w tym roku.

Tutaj powinno być udzielone ostrzeżenie: nie mylmy faktu *posiadania* przez Jezusa korony, Boskiego autorytetu jako Król, z *wykonywaniem* przez Niego królewskiego autorytetu. Jezus posiadał ten autorytet przed Swym drugim adwentem i chociaż go posiadał, to rozpoczął żąć w 1874 roku. Fakt, że żęcie Wieku Żydowskiego rozpoczęło się jesienią 29 roku i postępowało przez ponad 3 ½ roku przed Pięćdziesiątnicą 33 roku Pańskiego, jest dowiedziony następująco:

Jezus jako pierwsze ziarno pszenicy został zżęty jesienią 29 roku. Aby zniweczyć siłę tego argumentu, J. F. Rutherford w 1917 roku w Bethel, a następnie w artykule *Strażnicy*, zaprzeczył, że Jezus był symbolicznym ziarnem pszenicy, twierdząc, że ziarnem pszenicy musi być upadły członek naszego rodu. Jezus nie zgadza się z tym twierdzeniem oraz definicją, ponieważ Sam Siebie nazwał ziarnem pszenicy (Jana 12:24). Dojrzałym ziarnem pszenicy jest charakter odpowiedni do Prawdy Żniwa w czasie żęcia. Taki charakter miał Jezus; Bóg Jehowa zżął Go jesienią 29 roku.

Dwunastu Apostołów i siedemdziesięciu Ewangelistów zostało zżętych na pewien czas przed wysłaniem ich, jako posłanników Ewangelii, aby żąć innych (Mat. 4:18-22; 9:9; Jana 1:35-51; Mat. 9:37-10:7; Łuk. 10:1-9).

Wielu innych Izraelitów zostało zżętych w czasie służby naszego Pana, z których ponad 500 wy-

trwało wiernie w dotkliwych prześladowaniach związanych z Jego ostatnimi ziemskimi doświadczeniami (Łuk. 6:13; 1 Kor. 15:6).

Wyraźne wersety w wielu słowach wskazują, że Jezus i Jego uczniowie dokonali dzieła żęcia (Mat. 9:35-10:7; Mar. 3:13-19; Łuk. 9:1-6; 10:1-9; Jana 1:35-51).

Jan Chrzciel, używając symbolu Oblubieńca, Oblubienicy i Przyjaciela Oblubieńca i wskazując, że on poszukiwał i pozyskiwał pewne jednostki jako Oblubienicę Jezusa, dokonywał dzieła, które pod innym symbolem jest nazywane dziełem żęcia (Jana 3:29, 30).

Słowa Jezusa wyrażone w Jana 4:34-38, około siedem miesięcy po Jego chrzcie, wyraźnie mówią, że oni nie tylko znajdowali się w czasie Żęcia, lecz że uczniowie już dokonali pewnego żęcia: „Posłałem was żąć to, nad czym nie pracowaliście, inni pracowali, a wy weszliście w pracę ich” (KJV).

Fakty dostatecznie dowodzą, że równoległość trwająca 1845 lat, żęcie Żniwa Wieku Ewangelii, rozpoczęła się w październiku 1874, 3 ½ roku przed kwietniem 1878 roku. Proces żęcia obejmuje dwie rzeczy: (1) że sierp Prawdy Żniwa został chwycony; (2) że on ścinał źdźbła pszenicy i oddzielał je od miejsc, w których wzrosła.

W rozważanym czasie, w rozmowach, wykładach i badaniach biblijnych, głoszone były następujące prawdy żniwa: „Śmiertelność duszy”, „Śmierć, a nie wieczne męki, jako kara za grzech”, „Okup”, „Restytucja”, „Cel, sposób i czas powrotu naszego Pana”, „Wybór Kościoła”, „Tysiącletnie panowanie Chrystusa”, „Przyszła próba”, „Trwałość ziemi” itd., itd. Podczas tych lat, oprócz ustnego głoszenia, prawdy te były przedstawiane w broszurach: „Cel i sposób powrotu naszego Pana”, autorstwa brata Russella; „Trzy światy”, napisane przez Barboura, oraz miesięcznik *Zwiastun Poranka*, wydawany przez brata Russella, Barboura i Patona.

Jako rezultat dystrybucji tej literatury setki braci zostało pozyskanych przez te prawdy i odłą-

czyło się od Babilonu. Wówczas symboliczne ziarna pszenicy zostały oddzielone od łodyg, na których rosły, przez sierp Prawdy; żęcie miało miejsce od 1874 roku.

Następnie fakt, że kilka zborów ludu Prawdy powstało w czasie tych lat, dowodzi, że drugi proces dzieła Żniwa zaczął być wdrażany – zbieranie w snopy. Pierwszy zбір był w Allegheny, PA., następny w Rochester, NY., trzeci w Almont, MI i czwarty w Dansville, NY.; w innych miejscach były mniejsze grupy braci.

Inne dowody, takie jak 1335 dni Daniela (Dan. 12:12), drugie obudzenie się i drugi posiłek Eliasza (1 Król. 19:7, 8) itd., wskazują, że żęcie rozpoczęło się w 1874 roku. Szczegóły zostały podane w E 5, rozdz. 2 i 3.

CZTERDZIEŚCI LAT ŻĘCIA NAUKĄ BIBLIJNĄ

Oprócz równoległości Żniwa, Pismo Święte daje nam liczne dowody na to, że okres żęcia Żniwa Wieku Ewangelii (nie włączając w to pokłosia) trwał 40 lat, takie jak dzień z przypowieści o groszu (Mat. 20:1-16), czterdziestodniowa podróż Eliasza na górę Bożą (1 Król. 19:5-8), 40 dni szpiegowania ziemi Kanaan (4 Moj. 13:1-25), 40 dni leżenia na boku przez Ezechiela dla Jeruzalem (Ezech. 4:6), pierwszy czterdziestodniowy pobyt Mojżesza na górze (2 Moj. 24:18), 40 dni służby Jeremiasza (Jer. 1:2, 3), 40 dni służby Jezusa przed wniebowstąpieniem (Dz.Ap. 1:3), 40 dni oczyszczenia matki po urodzeniu syna (3 Moj. 12:2-4) itd. (po szczegóły odsyłamy do P 3 dodatek, s. 382-410).

RÓWNOLEGŁE CZTERDZIESTOLETNI OKRESY ŻĘCIA ZAKOŃCZYŁY SIĘ W 69 i 1914 ROKU

Zajmując się równoległościami Żniwa, Brat Russell powiedział (P 2, s. 245, ak. 2): „Pamiętajcie, że czterdzieści lat żydowskiego żniwa zakończyło się w październiku 69 roku, po czym nastąpiła zupełna klęska tego narodu; podobnie 40 lat żniwa Wieku Ewangelii skończy się w październiku 1914 i że niedługo po nim należy się spodziewać kompletnej klęski tak zwanego ‘chrześcijaństwa’”.

Pismo Święte, rozum i fakty dowodzą, że koniec żęcia Żniwa Wieku Ewangelii nastąpił w październiku 1914 roku (w zgodzie z wypowiedzią Brata Russella) oraz że koniec pokłosia nastąpił w 1916 roku. Dowodzą tego wersety, takie jak Izaj. 66:7; Amosa 9:13; Jana 9:4; Obj. 6:9-11; 7:1-3. Jest to potwierdzone przez koniec linii podłogi w wymiarach Wielkiej Galerii w Wielkiej Piramidzie, który w tym punkcie łączy się z po-

łudniową ścianą Wielkiej Galerii, wskazując na 16 września 1914, jako koniec spładzania z ducha oraz zaproszeń do wysokiego powołania (zob. TP ‘68, 41, 53 jest tam 80 dowodów biblijnych na ten temat).

Brat Russell nigdy nie odrzucił 1874 roku jako daty na rozpoczęcie żęcia Żniwa, chociaż gdy widział wiele osób przychodzących do Prawdy w 1916 roku, by stanować pokłosie, zmienił zdanie co do zakończenia żęcia Żniwa. Z bardzo mądrych powodów Pan powstrzymał przed nim zrozumienie, że te osoby nie były perspektywnymi członkami Maluczkiego Stadka, lecz prawie we wszystkich przypadkach były one antytypicznym Lotem (utrącającymi koron) i jego dwoma antytypicznymi córkami (Młodocianymi Godnymi i próbnie usprawiedliwionymi wierzącymi), uciekającymi z antytypicznej Sodomy w Ameryce, przed początkiem jej niszczenia (Łuk. 17:28-30; TP ‘72, 66).

Rok 1878, podobnie jak 1874, także cechują pewne bardzo ważne wydarzenia i początki innych znaczących wydarzeń w wielkim Boskim Planie Wieków. Zwrócimy tutaj uwagę na kilka z nich. Będzie właściwe, gdy rozważymy teraz to, czego nasz Pan dokonał podczas minionych 135 lat; są to wspaniałe dowody postępu.

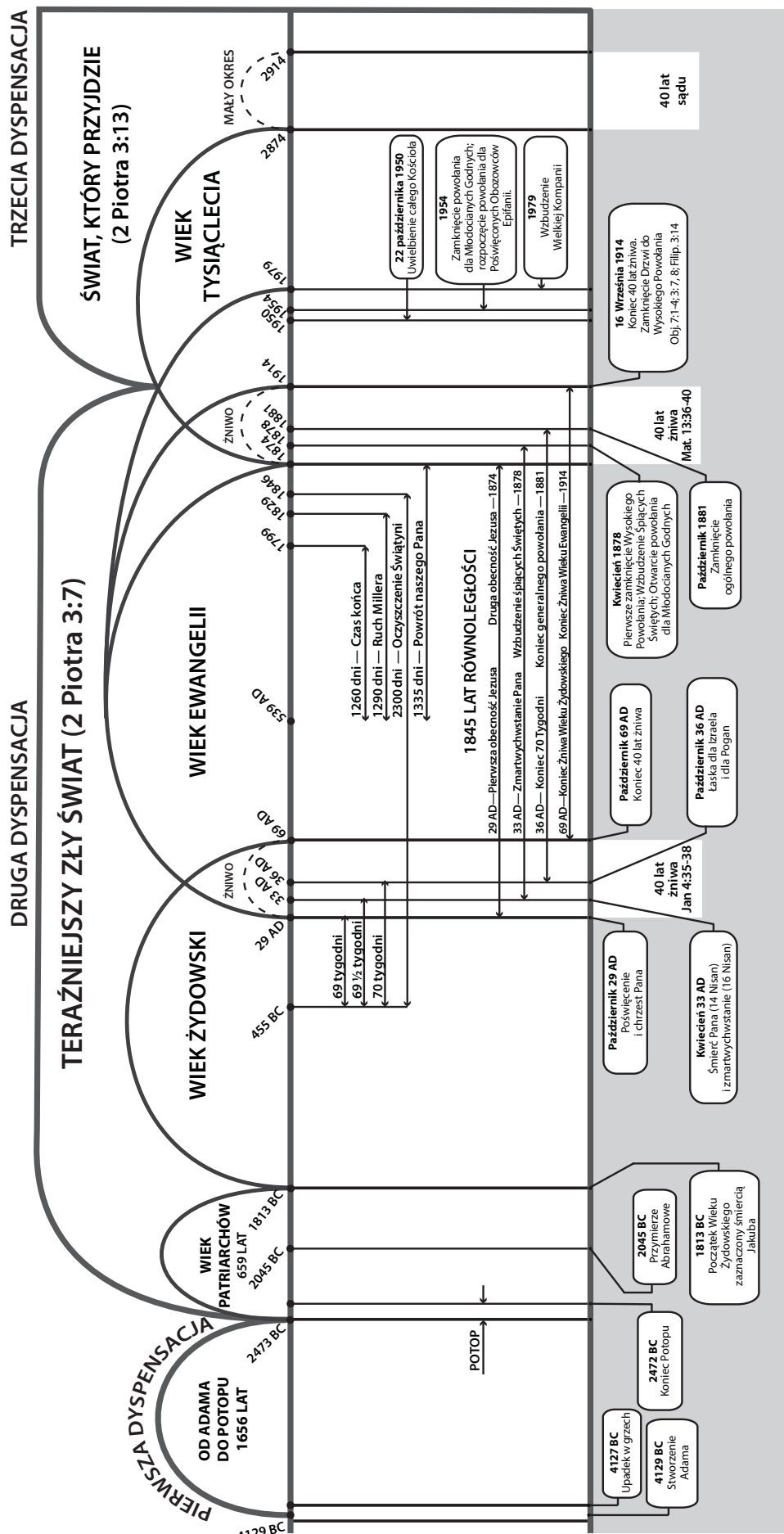
RÓWNOLEGŁOŚĆ TRIUMFALNEGO WJAZDU

Zgodnie z tym, w Żniwie Żydowskim, na kilka lat przed 33 rokiem Pańskim, Jezus przedstawił Siebie nominalnemu domowi Izraela jako Żeńcę i Oblubieńca (Jana 3:29; 4:35, 38). Lecz na wiosnę 33 roku przedstawił Siebie także jako Króla, w Swym triumfalnym wjeździe, jadąc na osłęciu wśród aplauzu Jego uczniów oraz żądań faryzeuszy o skarcenie uczniów (Mat. 21:1-11; Mar. 11:1-11; Łuk. 19:29-40; Jana 12:12-19; P 2, s. 238 u dołu).

Podobnie 1845 lat później, na kilka lat przed 1878 rokiem, w Żniwie Wieku Ewangelii, Jezus przedstawił Siebie nominalnemu chrześcijańskiemu domowi jako Żeńcę i Oblubieńca. Brat Russell i inni byli przekonani o Jego obecności, jako Żeńcy i Oblubieńca, i jako rezultat tego w kwietniu 1877 rozległ się okrzyk: „Oto Oblubieniec!” (Mat. 25:6; E 9, s. 476-486).

Jak już zostało powiedziane, Jezus posiadał Boską władzę, by rządzić jako Król przed 1874 rokiem. On rozpoczął wykonywać tę królewską władzę na różne sposoby, na wiosnę 1878 roku (1845 lat równoległości do Jego przedstawienia się jako Króla nominalnemu domowi Izraela, na wio-

Wykres Dyspensacji i równoległości

sne 33 roku). O równoległym triumfalnym wjeździe świadczyło przybycie Jezusa z Prawdą Żniwa (ośle) wśród aplauzu Jego oświeconych Prawdą uczniów oraz żądań wielkich religijnych nauczycieli chrześcijaństwa o ich potępienie.

Było wiele sposobów, na które 135 lat temu, na wiosnę 1878 roku, Jezus zaczął *wykonywać* Swą królewską władzę. Wymienimy oraz przestudiujemy tutaj niektóre z tych znamienych wydażeń, począwszy od 1878 roku.

ODRZUCENIE CHRZEŚCIJAŃSTWA

W czasie ziemskiej służby Jezusa, aż do Jego triumfalnego wjazdu, On uznawał uczonych w piśmie i faryzeuszy jako nauczycieli dla ludu (Mat. 23:2), mimo że często ich ganił jako hipokrytów i zwodzicieli. Lecz Jego pierwszym urzędowym czynem, po przedstawieniu Siebie jako Króla podczas triumfalnego wjazdu, było odrzucenie nominalnego systemu żydowskiego w słowach: „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38; P 3, s. 152).

W równoległości, 135 lat temu, na wiosnę 1878, pierwszym urzędowym aktem naszego Pana w Jego królewskim autorytecie było odrzucenie chrześcijaństwa, mistycznego Babilonu. Babilon jest nazwany matką, a ta matka ma córki, które przejawiają tego samego ducha. Ona trzymała w swym ręku *złoty kielich* pełen obrzydliwości. Ten złoty kielich symbolizuje Boskie Słowo. Pomieszała nauki Słowa Bożego przez dodanie do nich trującej mieszaniny, którą upiły się wszystkie narody. Odnosiła sukcesy i triumfowała nad całym światem.

To, co ostatecznie stało się Wielkim Babilonem, na początku było zaręczoną Oblubienicą Chrystusa, lecz ona nie wytrzymała długo w swej dziewiczej czystości. Nie żyła we właściwy sposób, lecz zaczęła żyć rozpustnie z królami ziemi. Opis podany o niej w prorocztwie mówi, że kościelnictwo, niedługo po śmierci Apostołów stało się wielkim religijnym systemem, łącząc się z królestwami tej ziemi, a czasem nawet płaszcząc się przed nimi, lecz przez cały czas łączyło się z nimi, będąc ich kochanką.

Rezultat był taki, że córki, które narodziły się z niej w późniejszym czasie, były podobne do matki. Przedstawienie ich jako „nierządnic” oznacza, że one nie zachowały stanu niesplugawionego przez świat, lecz stały się nieczyste. I przekonujemy się, że nie tylko istnieje wielki system, który twierdzi, że jest matką wszystkich innych, tak zwanych chrześcijańskich systemów, systemów córek, lecz również, że te systemy uznają ją jako

matkę. Ten związek pomiędzy różnymi odłamami nominalnego kościoła jest uznawany przez wiele denominacji chrześcijaństwa.

Aby to zilustrować, cytujemy odczucia dobrze znanego prezbiteriańskiego duchownego, opublikowane wiele lat temu. W swoim kazaniu on powiedział: „Chcąc nie chcąc, jednak musicie przyznać, że on [kościół katolicki] jest *matką Kościoła*. On posiada nieprzerwaną historię, sięgającą wstecz aż do czasów Apostolskich. *Za każdą religijną prawdę, którą jesteśmy nagrodzeni, jesteśmy temu zobowiązani jako dłużnicy*. Gdyby on nie uważał się za prawdziwy Kościół, wówczas my bylibyśmy *bękartami, a nie synami*”.

Zgodnie z tym poselstwo, które było głoszone od 1878, mówiło: „Upadł, upadł Babilon on wielki” (Obj. 18:2). A wydarzenia minionych 135 lat wskazują, jak bardzo w doktrynie i praktyce upadł Babilon. On na próżno próbuje wzmacniać swe mury różnymi sposobami (Jer. 51:48; P 4, s. 40), od „mówienia językami” po akceptację homoseksualizmu, aby ochronić się przed upadkiem, lecz te doraźne środki nie zapobiegną temu. Ostatecznie pójdzie na zniszczenie, aby już nigdy nie powstać. Oświecony lud Pana powinien radować się tą perspektywą (Obj. 18:20-22).

WZYWANIE LUDU BOŻEGO DO WYJŚCIA Z BABILONU

Odrzucenie nominalnego systemu żydowskiego przez Jezusa, jako Króla, w 33 roku, związane było z wezwaniem do opuszczenia tego systemu przez prawdziwych Izraelitów, do odłączenia się i bliższej społeczności z Nim, aby nie mieli udziału w „gniewie aż do końca”, który niebawem na nich przyjdzie (1 Tes. 2:16). Oni nie mieli spodziewać się, że Bóg udzieli Prawdy na czasie przez ten system.

W równoległości, 1845 lat później, na wiosnę 1878, 135 lat temu, Boskie poselstwo udzielone przez Jezusa o upadku Babilonu było połączone z wezwaniem do prawdziwego ludu Bożego: „wyjdź z niego, ludu mój”, wezwaniem do oddzielenia się i bliższej społeczności z Panem, aby oni nie stali się uczestnikami grzechów Babilonu i nie otrzymali jego plag (Obj. 18:4, 5; Izaj. 52:11; Jer. 51:45).

Lud Boży nie miał spodziewać się, że Prawda na czasie, „głos Oblubieńca i Oblubienicy”, będzie jeszcze słyszany w Babilonie – *za pośrednictwem jego nauczycieli – już nigdy więcej* (Obj. 18:23). Lecz podczas gdy Pan nie przemawiał już dłużej *przez jego nauczycieli* po 1878 roku, przemawiał poza Babilonem do tych, którzy się w nim znajdowali, wzywając ich do wyjścia z niego oraz zgromadzenia się do Pana (Ps. 50:5; Mat. 24:31), tak aby mogli z Nim ucztować w Prawdzie na czasie (Mat. 24:28; Łuk. 12:37; 17:37; Obj. 3:20).

To wezwanie do członków Maluczkiego Stadka, aby „wyszli z niego”, było kontynuowane, aż ostatni członek Maluczkiego Stadka został popieczętowany na czole (18 kwietnia 1916), to znaczy, udzielono im tyle umysłowego zrozumienia Prawdy, aby opuścili Babilon lub inne systemy, w których się znajdowali (Obj. 7:3).

Jak już zostało wspomniane, drzwi wejścia do wysokiego powołania zostały zamknięte 16 września 1914 i od tego czasu głos Oblubieńca zapraszający do wysokiego powołania nie jest już dłużej słyszany w Babilonie. Lecz Pan wciąż zaprasza innych, by byli „poświęcającymi się pomiędzy wiekami” (P 6, s. 156, 157; Książka Pytań, s. 433, 434), oświeconymi Duchem Świętym, niespłodzonymi z Ducha poświęconymi; i przez Prawdę na czasie zaprasza ich, aby wyszli z Babilonu lub innych systemów, w których się znajdują, do bliższej społeczności z Panem oraz ucztowania w Prawdzie. Radujemy się z wielu poświęcających się od 1914 roku, a także z wielu wychodzących z Babilonu do Prawdy.

PRZESIEWANIE PRZECIWKO OKUPOWI

Pierwsze z przesiewań Żniwa Wieku Żydowskiego rozpoczęło się na wiosnę 33 roku, w zaprzeczaniu okupowi przez Judasza, żydowską hierarchię i innych (Mat. 26:6-16; Łuk. 22:31; Jana 12:1-8; TP '76, 82). Pan usunął niegodne jednostki z klasy Swojej Świątyni.

Na wiosnę 1878, jako 1845 lat trwająca paralela, 135 lat temu, rozpoczęło się przesiewanie przeciwko okupowi w Żniwie Wieku Ewangelii, z naszym Panem wyrzucającym niegodnych z klasy Swojej Świątyni. Manna jest używana w Biblii do przedstawienia pokarmu dla serca i umysłu, Prawdy (1 Kor. 10:3, 4); a ponieważ Chrystus jest Prawdą (Jana 14:6), manna jest typem na Chrystusa, szczególnie jako Okup (Jana 6:31-58). Tak samo jak Izraelici byli znużeni manną i tęsknili do izraelskich garnków mięsa, tak również na wiosnę 1878 wielu antytypicznych Izraelitów zaczęło nużyć się Prawdą, szczególnie Prawdą związaną z Okupem i zatęskniło do nauk będących w zgodzie z obecnym złym światem.

Wśród ludu Prawdy, pan Barbour był pierwszym, który znużył się i odrzucił Okup, co uczynił na wiosnę 1878, stając się przywódcą klasy, która zrzuciła weselną szatę, „kiedy Król [nasz Pan Jezus] wszedł” (Mat. 22: 11-13).

To, co zrobił Barbour nocą 16 kwietnia 1878, jako paralela czynu Judasza, nie jest trudne do wywnioskowania w świetle pewnych wydarzeń. Bracia spodziewali się opuścić ziemię w czasie nocy, która rozpoczynała się 19 kwietnia 1878, czyli 16 Nisan, stanowiąc równoległość zmartwychwstania naszego Pana. Będąc rozczarowani, niektórzy z nich poważnie rozważali opuszczenie ruchu Prawdy.

Aby odwrócić ich uwagę od swego błędu, co do charakteru wydarzenia, które miało nastąpić 16 Nisan 1878 roku i zapobiec ich utracie, jako swych zwolenników, Barbour opublikował swe zaprzeczenie Okupowi. Bez wątplenia, wieczorem 16 kwietnia 1878, rozmyślał nad prawdopodobieństwem niespełnienia się ich oczekiwań 19 kwietnia, a ponieważ z pewnością pamiętał, że w 1874 roku sfalszował kilka dat, co do czasu wyzwolenia ludu Bożego i że jego pomyłka zachwiała zaufaniem do niego ze strony niejednego z nich, tej nocy prawdopodobnie zdecydował – równoległość zdradzenia naszego Pana przez Judasza – że w razie następnego rozczarowania musi uczynić coś bardzo niezwykłego, by zapobiec całkowitej utracie zaufania do niego oraz, że tą niezwykłą rzeczą będzie zaprzeczenie Okupowi. Tak więc za cenę przywództwa dla siebie sprzedał swego Pana!

Niemało z ludu Prawdy poszło śladami niecných działań Barboursa. Krótco po tym, w harmonii z Pańską wolą, wierni nauczyciele zaczęli bronić Prawdy przeciwko jego fundamentalnemu błędowi, zupełnie go obalając (wiążąc jego ręce i nogi); w tym czasie, walka w obronie swych błędów, w logiczny sposób prowadziła go do odrzucania jednej

prawdy po drugiej, aż znalazł się w ciemnościach zewnętrznych, w zupełnym błędzie, widząc ciemność jako światło, spożywając nieczyste pokarmy symbolicznego świata, razem z tyłoma spośród ludu Prawdy, ilu udało mu się zwieść.

Zaprzeczanie Okupowi nie ograniczyło się tylko do ludu Prawdy. Po krótkim czasie także wśród kleru oraz jego zwolenników często zaprzeczano zastępczej śmierci naszego Pana oraz przedstawiano Go jedynie jako naszego Nauczyciela i Przykład, a nie jako naszego Odkupiciela. Ta symboliczna plaga dotknęła wielkie liczby próbnie usprawiedliwionych. Nawet poza nimi, ona dotknęła tych, którzy w ogóle nie mieli rzeczywistej wiary w Zbawiciela, chociaż byli nazywani chrześcijanami, tymi „w obozie [Wiek Ewangelii]”, powodując u nich zaprzeczanie Okupowi, gdy zaczęli przyjmować nauki o ewolucji, spirytyzmie, chrześcijańskiej wiedzy oraz inne nauki, które logicznie lub otwarcie zaprzeczały Okupowi. Począwszy od lata 1878 roku te poglądy zaczęły się znacznie rozprzestrzeniać. Oni gardzili antytypiczną Manną, Okupem i raczyli się antytypicznymi przepiórkami, teoriami przeciwnymi Okupowi należącymi do obecnego złego świata! „I dał im czego żądali, lecz zesłał nędzę na ich duszę” (Ps. 106:15, KJV).

W ciągu tych 135 lat sprzeciwianie się Okupowi z przedstawianiem różnych teorii przeciwnych Okupowi coraz bardziej się nasilało, aż liczba wierzących w śmierć Chrystusa jako Okup stała się stosunkowo mała.

„GODZINA POKUSZENIA”

W Żniwie Żydowskim, począwszy od 33 roku Pańskiego, prócz sprzeciwiania się Okupowi zostały wprowadzone inne subtelne przesiewawcze błędy, włączając niewiarę, kombinacjonizm, reformizm i sprzeciwianie się (TP ‘76, 82, 83).

Reformacja

ZEPSUCIE W KOŚCIELE I PAPIESTWIE
POPZEDNIE NIEPOWODZENIA
MASZYNA DRUKARSKA
NOWE ŚWIATY
HUMANISCI I SŁOWO BOŻE
WZROST KAPITALIZMU
NIEMIECKI DOBROBYT I HANDEL
NACJONALIZM I MONARCHIE
RESZTKI WIERZĄCYCH
ZASTĘPY WIERZĄCYCH

Właściwy czas na przebudzenie

Jak zostało zauważone, teraz przy końcu Wiek Ewangelii równoległość rozpoczęła się przesiewaniem przeciwko Okupowi, w kwietniu 1878 roku, 135 lat temu, tym, co określa się jako „godzinę pokuszenia” (Obj. 3:10).

Kościółowi Filadelfii oszczędzono tych szczególnych prób, lecz Kościół okresu Laodycejskiego musiał je przejść. Podobnie do godziny zęcia (włączając pokłosie), Godzina Pokuszenia trwała 41 2/3 roku (1/24 z Dnia o długości 1000 lat), lecz obejmowała okres od 16 kwietnia 1878 do 6 grudnia 1919. Przez cały ten czas trwały wielkie próby, które obejmowały całą ludzkość, a szczególnie Kościół, prawdziwy i nominalny.

Po tym, gdy w kwietniu 1878 rozpoczęło się przesiewanie przeciwko Okupowi i poważnie wtargnęło pomiędzy różne klasy ludu Bożego, nastąpiło kolejne przesiewanie, niewiara (1881-1884), w którym były głoszone oraz dokonały swego złego dzieła teorie samopojednania, ewolucji, racjonalizmu, deizmu, panteizmu, materializmu, agnostycyzmu i ateizmu.

Potem nadszedł kombinacjonizm (1891-1894), który usiłował zniekształcić metody Prawdy przez *łączenie* ich z metodami babilońskimi, łącząc różne sekty i dokonując wszelkiego rodzaju złych kombinacji (Izaj. 8:9; Obj. 6:14).

Następnie pojawił się Reformizm (1901-1904), który obejmował *reformy*, takie jak „prawa kobiet” (włączając w to rzekome prawo żony, by być rzeczywistą głową domu), prohibicja, „chrześcijańskie obywatelstwo”, „społeczne podniesienie”, itd.

Później nadeszło sprzeciwianie się (1908-1911), w którym nastąpiło *sprzeciwianie się* Ślubowi Panu, a następnie Prawdzie, szczególnie na temat ofiar za grzech, Pośrednika i Przymierzy.

Ostatecznie nastąpiło przesiewanie rewolucjonizmu, począwszy od 1917 roku, w którym następuje bunt przeciwko Pańskiej Prawdzie i zarządzeniom podanym przez „onego sługę”. Wszystkie z tych sześciu przesiewań Godziny Pokuszenia, w różnych formach zebrały obfite żniwo wśród poświęconych, usprawiedliwionych i nieusprawiedliwionych, odpowiednio w świątyni, na dziedzińcu oraz w mieście (Ezech. 9). One nie ustały wraz z końcem Godziny Pokuszenia, 6 grudnia 1919, kiedy pod złym przywództwem Lewitów, w przesiewaniu Amramitów, został objawiony ostatni Lewita (PT ‘20, 142), lecz coraz bardziej się nasilały i były akcentowane w pozostałym czasie z tych 135 lat, o czym świadczą historia z tych lat.

WZBUDZENIE ŚPIĄCYCH ŚWIĘTYCH

W Żniwie Żydowskim, 16 Nisan 33 roku, został wzbudzony z umarłych nasz Pan Jezus. Jako równoległy czas i wydarzenie, 1845 lat później, w 1878 roku, 135 lat temu, po Swym powrocie nasz Pan w pierwszym zmartwychwstaniu wzbudził małżonkę Baranka, wszystkich Apostołów, członków gwiezdnych i innych członków Maluczkiego Stadka, którzy aż do 1878 roku spali w śmierci (1 Kor. 15:18) i połączył ich ze Sobą, jako członków Swej drogiej Oblubienicy w Boskiej naturze i duchowej sferze (TP '75, 86, 87; '81, 64).

Gdy pozostali członkowie drogiej Oblubienicy Jezusa kończyli swój ziemski bieg, indywidualnie byli „przemieniani bardzo prędko, w okamgnieniu” (1 Kor. 15:51, 52), do nieśmiertelności, do Boskiej natury. Ten proces był kontynuowany podczas 72 lat od 1878 do 1950, aż wszyscy oni zostali uwielbieni z Panem, włączając ostatniego członka 22 października 1950. Nasze ograniczone umysły nie mogą pojąć radości i błogosławieństw, jakich nasz drogi Pan Jezus i Jego ukochana Oblubienica doświadczali i doświadczać obecnie!

„NISZCZENIE” DOMU SZATANA

Zwróciliśmy już uwagę na pierwsze dzieło Jezusa w Jego drugim adwencie, w 1874 roku, to znaczy wiązanie szatana, „mocarza”, jako jednostki (Mat. 12:29). Od tamtego czasu „rozpoczął się zamęt wśród domowników szatana” (TP '71, 56; R 4609), wśród upadłych aniołów, którzy byli w niezgodzie z szatanem; i nie będąc już dłużej zupełnie pod jego władzą, oni są w stanie robić jeszcze większe zamieszanie w jego imperium wśród ludzkości.

By poznać mądrość i karność, by zrozumieć słowa roztropne – Przypowieści 1:2.

Od 1878 roku, Bóg przez Jezusa, jako antytypicznego Mojżesza, ogłaszał Prawdę na temat obalenia imperium szatana i wyzwolenia Swego ludu (2 Moj. 6:1-8; E 11, s. 94, ak. 1). Zgodnie z Biblią, nasz Pan i Jego zmartwychwstali święci, działający jako *Chrystus*, są głównymi przedstawicielami Boga Jehowy w obalaniu imperium szatana, chociaż wielu ludzkich przedstawicieli także współpracuje w osiągnięciu tego celu.

Powstanie Michała (Jezusa), Jego pojawienie się, aby silnie potrząsnąć ziemią (Dan. 12:1; Izaj. 2:19, 21; P 2, s. 147), nastąpiło 10 kwietnia 1878 (równoległość Jego triumfalnego wjazdu); i po wzbudzeniu śpiących świętych i połączeniu z Nim w Królestwie, w 1878 roku, Pan przystąpił do atakowania imperium szatana, do „rozchwytywania” sprzętów mocarza.

Chrystus, Głowa i członkowie Ciała, z Jezusem jako Dowódcą, są przedstawieni jako przychodzące armie (Obj. 17:14; 19:11-21). Potężną bronią, której używa Jezus jest „miecz wychodzący z ust Jego”, *Prawda na tematy świeckie i religijne* (Izaj. 49:2; Oz. 6:5; Efez. 6:17; Żyd. 4:12; Obj. 1:16; 2:12, 16).

Ta prawda zaatakowała imperium szatana w aspektach religijnych, arystokratycznych, politycznych i przemysłowych, który to atak dokonał w imperium szatana takiego podziału pomiędzy klasami konserwatystów a radykalnymi masami, że zagroził jego obaleniem w rewolucji niezadowolonych mas. Aby temu zapobiec, szatan zebrał narody w dwóch rywalizujących ze sobą sojuszach na wojnę, mając nadzieję, że ona zatrze podział pomiędzy konserwatystami i radykałami, powodując, że każdy sojusznik wyobrażał sobie, iż rywal dąży do jego zniszczenia. Rezultatem tego była Wojna Światowa w dwóch fazach. Lecz cel szatana nie został osiągnięty – konserwatyści i radykałowie byli bardziej podzieleni niż kiedykolwiek przedtem.

Ataki naszego Pana na imperium szatana przez Prawdę, „rozchwytywanie” sprzętów mocarza, znacznie postępowały w ciągu minionych 135 lat i nadal będą postępować aż do jego końca, na który czekamy.

Gdy samolubni ludzie tego świata są coraz bardziej uwalniani od błędów szatana, to prowadzi ich do różnego rodzaju nadużyć wolności – do *rozwiązłości*. Łącznie z działalnością upadłych aniołów, to powoduje poważne zaburzenia, wielkie konflikty i wiele cierpień w dzisiejszym świecie. Dzięki Bogu za Jego nadchodzące Królestwo na ziemi!

„ZUPEŁNOŚĆ POGAN” WESZŁA

Przez „zupełność pogan” (Rzym. 11:25) rozumiemy pełną liczbę wybranego Kościoła, 144 000 Maluczkiego Stadka, które zostało zebrane z pogan. Ponieważ w Żydowskim Żniwie nie było odpowiedniej liczby cielesnych Izraelitów, którzy byliby wiernymi „prawdziwymi Izraelitami”, by wypełnić 144 000 wybranych, Bóg wejrzał na pogan, aby tymczasowo uzupełnić przeznaczoną liczbę (Jana 1:11-13; Dzieje 15:14; Rzym. 11:5, 7, 11-15, 17-24; Obj. 5:9,10; 7:1-8).

Nie powinniśmy mylić „zupełności pogan” z „czasami pogan” (Łuk. 21:24), które są okresem 2520 lat (7x360) od roku 607 przed Chrystusem do 1914 roku, okresem, w którym Bóg dał dzierzawę władzy narodom pogańskim. Są one także określane, jako „siedem czasów” (3 Moj. 26:18, 21, 24, 28; Dan. 4:10-37).

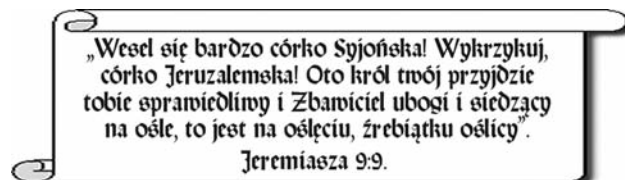
Rozumiemy, że „zupełność pogan” weszła próbnie w czasie Paschy 1878 roku. Innymi słowy ci, którzy od Pięćdziesiątnicy aż do tego czasu uczynili swoje powołanie i wybór pewnymi jako członkowie Maluczkiego Stadka, razem z perspektywnymi członkami Maluczkiego Stadka, którzy wówczas byli powołani, lecz nie uczynili jeszcze swego powołania i wyboru pewnymi, łącznie z tymi, którzy w tamtym czasie weszli do tego powołania, stanowili razem 144 000.

Wówczas, na wiosnę 1878 roku, klasa Jana (oświecony, poświęcony lud Pana w czasie wypełnienia tego) w wielkim widzeniu po raz pierwszy ujrzała Baranka stojącego na Górze Syjon i razem z Nim pełne 144 000. W 1878 roku Bóg Jehowa ustanowił Swego Króla na świętym wzgórzu Syjonu (Ps. 2:6; R 5990, ak. 2).

Małe przesiewanie obejmujące niezadowolonych adwentystów w 1875 roku oraz przesiewanie przeciwko Okupowi, które rozpoczęło się podczas Paschy 1878 roku, sugerują, że pomiędzy rokiem 1874 a 1878 duża liczba osób straciła korony, które nie tylko zostały przeznaczone dla innych, lecz wystarczyły, by inni poganie weszli do tego powołania w czasie od października 1874 do kwietnia 1878 w celu próbnego zapełnienia liczby 144 000.

Po 1881 roku dokonywane były szczególnie wezwania w celu zapełnienia miejsc po tych, którzy w próbach okazali się niegodni członkostwa w Maluczkim Stadku. To trwało aż do 16 września 1914 roku (jak już zostało wskazane), kiedy drzwi wejścia do wysokiego powołania zostały na zawsze zamknięte, jak dowodzi Pismo Święte, rozum i fakty, co jest potwierdzo-

ne przez Piramidę. Teraz, kiedy minęło 135 lat od próbnego wejścia „zupełności pogan” w 1878 roku oraz 99 lat od 1914 roku, nadszedł najwyższy czas, aby wszyscy z ludu Prawdy uświadomili sobie, że nie są w wysokim powołaniu, lecz że wszyscy nowo poświęcający się od jesieni 1914, są tymi „poświęcającymi się pomiędzy wiekami”, oświeconymi Duchem, niespłodzonym z Ducha przedtysiącletnim potomstwem Abrahama.

USUWANIE

„ZAŚLEPIENIA Z CZĘŚCI” IZRAELA

Stopniowe usuwanie „zaślepienia z części” Izraela (Rzym. 11:25), poczynając od wiosny 1878 (końca ich „dwójnasobu” niełaski – Izaj. 40:1, 2; Jer. 16:16; Zach. 9:12) objawiało, że „zupełność pogan” rzeczywiście weszła.

Jednym z ważnych wydarzeń zwiastujących koniec izraelskiego „dwójnasobu”, było rozpoczęcie rozprowadzania wśród Żydów *Poprawione Nowego Testamentu* doktora Franza Delitzscha, 11 czerwca 1878 roku (w dniu Pięćdziesiątnicy owego roku).

Podczas gdy w kwietniu 1878 izraelskie zaślepienie i uprzedzenie było tak samo wielkie jak przez wieki i oni prawie powszechnie pluli i przeklinali na wzmiankę o imieniu Jezusa, jako o największym grzeszniku, to obecnie duża liczba Żydów uznaje Go za jednego z największych proroków, za świętego człowieka i najwspanialszego reformatora. Niektóre pochwały i pochwalne biografie napisane przez Żydów mających dobrą pozycję wśród swych współwyznawców, niemalże przewyższają te głoszone z chrześcijańskich ambon, na ile dotyczy to ludzkiej strony Jezusa.

Na przykład biografia dr. J. Klausnera, byłego rektora Uniwersytetu w Jerozolimie, jednego z najbardziej wpływowych żydowskich intelektualistów na świecie, wychwała Jezusa pod niebiosami jako największego z żydowskich i hebrajskich proroków (choć on nie wierzy w Jezusa jako Mesjasza). Jego książka została przyjęta przez Żydów na całym świecie, jako wyrażająca ich postawę wobec Jezusa, który w ich wcześniejszym zaślepieniu był dla nich najbardziej

grzesznym z grzeszników i dlatego obiektem nienawiści i *niezrozumienia* (zaślepienia), R 2831,3081, kol. 1.

Gdyby w żydowskiej postawie nie było żadnej zmiany od 1878 roku, to Brat Russell, *jako chrześcijański duchowny*, w latach 1910 do 1916, w żadnym wypadku nie miałby z ich strony tak przychylnego odbioru, jaki otrzymał; ponieważ *chrześcijański duchowny* głoszący Żydom o Syjonizmie w 1878 roku, zostałby przez nich potraktowany jako hańba dla nich samych i odraza dla Boga.

Biblia, zawierająca zarówno Stary, jak i Nowy Testament, oraz hebrajskie Nowe Testamenty Delitzscha i Ginsberga były coraz bardziej czytane w żydowskich kręgach i powoli, lecz pewnie usuwały izraelskie zaślepienie i uprzedzenie.

„Żydzi dla Jezusa” i inne grupy odnoszą znaczące sukcesy w pozyskiwaniu Żydów do wiary w Chrystusa jako Mesjasza. Wielu podkreśla, że Żydzi nie muszą porzucić swego żydowskiego dziedzictwa, by przyjąć Jezusa jako Mesjasza, lecz przez takie przyjęcie stają się „spełnionymi” lub „zupełnymi” Żydami.

Żydzi przyznają, że działalność „Żydów dla Jezusa” i innych podobnych grup ma wpływ na wielu Żydów, szczególnie wśród młodszych, by wierzyli w Jezusa jako Mesjasza lub przynajmniej patrzyli na Niego bardziej łaskawie. Ten wpływ powoduje, że Żydzi, szczególnie ci starsi, podejmują usilne i szczególne działania w różnych kierunkach, starając się powstrzymać młodych ludzi przed przyjmowaniem Chrystusa jako Mesjasza oraz starając się zmienić nastawienie tych, którzy już to uczynili. Oczywiście, nie powinniśmy się spodziewać pełnego wyzwolenia tej części Izraela z zaślepienia, aż do zupełnego zakończenia obydwu faz ucisku Jakuba, lecz praca, która została dokonana, jest oczyszczaniem gruntu dla tego wspaniałego rezultatu. Radujemy się ze

wspaniałego postępu, który został dokonany podczas minionych 135 lat w usuwaniu zaślepienia z części Izraela, ponieważ jest to bardzo istotny znak czasu. To powinno pomóc wszystkim w uświadomieniu sobie, że drzwi wejścia do wysokiego powołania naprawdę są zamknięte.

POWRÓT IZRAELA DO OJCZYZNY

Prawdopodobnie najwspanialszym i najbardziej znaczącym wypełnieniem biblijnego proroctwa jest postępujący od 1878 roku powrót Izraela do ojczyzny i jej wielki rozkwit pod ich opieką oraz ich rozwój, jako narodu od 1948 roku, pomimo zazdrości i nienawiści Arabów, którzy w licznych wojnach bezskutecznie usiłowali ich wypędzić.

Ich powrót oraz pomyślność jest przepowiedziana w licznych wersetach Biblii. Cytujemy kilka z nich: Jer. 16:14-18; 30:4-8, 18-22; 31:4-14, 21, 23-25, 27, 28, 35-40; 32:37-44; 33:7, 10, 11; Ezech. 36:1-15, 24-38; 37:1-28; Oz. 3:4, 5.

To właśnie 135 lat temu, w czerwcu 1878 roku, Berliński Kongres Narodów pod przywództwem angielskiego premiera Disraeli (pochodzenia żydowskiego) uczynił *kwestią Międzynarodowego Prawa*, by Żydom udzielić prawa do osiedlania się w Palestynie, usuwając dla nich tę uciążliwą przeszkodę. Anglia objęła ogólny protektorat nad azjatyckimi prowincjami Turcji, włączając w to Palestynę, a turecki rząd zmienił na lepsze swe prawa wobec cudzoziemców, co poprawiło sytuację Żydów mieszkających w Palestynie, jak również częściowo otworzyło drzwi do osiedlania się tam innych, wraz z przywilejami posiadania nieruchomości.

Dużo więcej można byłoby powiedzieć o powrocie Izraela, o pomyślnym rozwoju tego kraju pod ich opieką, o ich prosperowaniu jako narodu itd., lecz te sprawy są szeroko nagłaśniane przez informacje w środkach masowego przekazu i są powszechnie znane. Związane z tym artykuły od czasu do czasu są publikowane w naszych czasopiśmie.

Zatem wszyscy radujemy się ze wspomnianych wyżej oraz innych ważnych wydarzeń, a także początków innych znaczących wydarzeń w wielkim Boskim Planie Wieków! Niech wiedza o tym, że nasz powracający Król dokonuje tych ważnych rzeczy w Boskim Planie, napawa nas entuzjazmem oraz pobudza nas do współpracy na jakimkolwiek możliwym polu Jego pracy! Wychwalajmy Boga i Chrystusa i nie ustawajmy w studiowaniu, praktykowaniu i rozpowszechnianiu drogocennego poselstwa Prawdy!

PT '13, 34-43

MOJŻESZ, MARIA I AARON TYP I ANTYTYP (CZĘŚĆ I)

Potem mówiła Maria i Aaron przeciwko Mojżeszowi z powodu etiopskiej kobiety, którą poślubił; ponieważ poślubił etiopską kobietę”- 4 Mojżeszowa 12:1.

WANTYTYPICIE tematyka 4 Księgi Mojżeszowej może być podsumowana jako historia Biblii i ludu Bożego. W innym rozważaniu na temat 4 Mojżeszowej (TP ‘37, 77, 85; ‘38, 11, 20), z wyjątkiem rozdziału 31, znajdujący się obecnie pod rozważaniem rozdział 11 (TP ‘58, 107, 121, 155; ‘59, 10) traktuje o przesiewaniu przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii. Istnieje bardzo ścisły związek pomiędzy antytypem naszego obecnego rozdziału a antytypem poprzedzających części 4 Mojżeszowej od 9:15 do 11:35, ponieważ 4 Moj. 9:15-23 w antytypie traktuje o Prawdzie na czasie na temat Starego Testamentu (słup ognia) oraz Nowego Testamentu (słup obłoku), a także o tym, od kogo ona wyszła. 4 Moj.10:1-10 odnosi się w antytypie do posłannictwa Prawdy na temat wysokiego powołania (jedna ze srebrnych trąb) oraz posłannictwa Prawdy na temat poczytanej i aktualnej restytucji (druga ze srebrnych trąb) oraz tych, którzy je ogłaszają. 4 Moj. 10:11-28 podaje w antytypie, jak różne części tego posłannictwa dokonały postępu dwunastu denominacji chrześcijaństwa; 4 Moj. 10:29-32 traktuje o cielesnym Izraelu, jako o pożądanym pomocniku Kościoła Wieku Ewangelii dla Prawdy; 4 Moj. 10: 33-36 antytypicznie pokazuje, że droga ludu Bożego była wytyczona przez Boski Plan (arka), Prawdę na czasie (słup obłoku) i Chrystusa (Mojżesz). 4 Mojżeszowa 11 w antytypie zajmuje się trzema przesiewaniami przeciwko Okupowi jako takimi oraz ich stosunkiem do Chrystusa (Mojżesz) jako działającego częściowo przez Dwunastu, a także do „drugorzędnych Proroków” (siedemdziesięciu) jako nauczycieli Kościoła po-

wszechnego. 4 Mojżeszowa 12 mówi o Chrystusie jako działającym przez członków gwiezdnych siedmiu kościołów, a szczególnie przez członków gwiezdnych Kościoła Laodycejskiego jako Jego rzeczników w kontraście ze wszystkimi innymi generalnymi nauczycielami w Kościele.

(2) Tematem całego tego fragmentu jest Słowo Boże i Lud Pana postrzegany z różnych punktów widzenia. Ten ogólny kierunek myślowy jest także tematem 13 i 14 rozdziału 4 Mojżeszowej. W istocie rzeczy, części poprzedzające 4 Moj. 9:15 są mniej lub bardziej związane z tym ogólnym kierunkiem myśli, jako ludu Pańskiego przedstawianego z różnych punktów widzenia w jego stosunku do Pańskiego Słowa. Można to dostrzec z antytypów tych rozdziałów: 4 Mojżeszowa 1 i 2 w antytypie traktuje o dwunastu denominacjach chrześcijaństwa jako zgromadzonych przez Słowo Boże; 4 Moj. 3 i 4 odnosi się krótko do kapłanów oraz bardziej szczegółowo do Lewitów, jako usługujących tym Słowem; rozdział 5 w antytypie mówi o grzesznikach przeciwko temu Słowu w Wieku Ewangelii; 4 Moj. 6 mówi w antytypie o szczególnych kapłańskich sługach Słowa; 4 Moj. 7 traktuje o księżętach utracuszach koron usługujących Słowem; 4 Moj. 8 ma antytypiczne odniesienie do Lewitów, służących Słowu Bożemu w ich oczyszczonym i poświęconym stanie; a 4 Moj. 9:1-14 ukazuje w antytypie dwie grupy obchodzących Paschę pozyskanych przez Słowo. Zauważamy, że 4 Moj. 9: 1-14 traktuje na temat Biblii i Ludu Bożego w kilku związanych z nimi aspektach. Innymi słowy te rozdziały widziane ze stanowiska antytypu, bardzo logicznie łączą w sobie jeden temat – Słowo i Lud Pana. I gdy kontynuujemy nasze rozważania na temat 4 Mojżeszowej, jak już to zauważyliśmy częściowo rozważając antytypy rozdziałów 26 i 31, odkrywamy, że antytypiczna tematyka całej księgi może być podsumowana jako historia Prawdy (Słowo Boga) i Ludu Prawdy (Lud Boży) w ich wzajemnych stosunkach oraz ich relacjach z innymi. Zatem w antytypach tej księgi, którą rozważamy obecnie tak szczegółowo, istnieje wspiane, logiczne połączenie. Z pewnością,

gdy skończymy rozważania nad tą księgą oraz towarzyszącą jej 5 Mojżeszową, symbolizowanymi przez dwie narożne deski w Świątyni Najświętszej po stronie słupa przedstawiającego naszego Pana jako Nowe Stworzenie i Autora księgi Objawienia, będziemy świetnie przygotowani do zbadania tej ostatniej księgi. Z tymi słowami wstępu, jesteśmy gotowi do rozpoczęcia rozważań 4 Mojżeszowej 12. Niech Bóg pobłogosławi wszystkim te rozważania!

(3) Typiczna historia 4 Mojżeszowej 12 jest łatwa do zrozumienia, lecz w jej antytypie jest głębia znaczenia wymagająca bardziej lub mniej wnikliwych rozważań, które przez bogate bryłki symbolicznego złota i srebra w nich zawarte, będą czymś więcej niż rekompensatą wysiłków poświęconych na jej studiowanie. Trzy postacie, które ten rozdział poddaje naszej szczególnej uwadze, były trzema z czterech (Jozue jest czwartą postacią) najbardziej wybitnych osób uznanych wśród Izraelitów, wspomnianych w 2 Mojżeszowej. Maria (bunt ludu, odniesienie do niej będącej typem Wielkiej Kompanii, jako rewolucjonistów przeciwko Boskim naukom i zarządzeniom) była najbardziej wybitną z hebrajskich kobiet z 2 Mojżeszowej, a następny po Mojżeszu, Aaron (oświecony, odniesienie do Maluczkiego Stadka mającego Prawdę), był najbardziej wybitnym mężczyzną występującym w 2 Mojżeszowej. Lecz w tym rozdziale Aaron i Maria, a szczególnie Maria, nie są przedstawieni w korzystnym świetle. Oni są winni dwóch rodzajów zła: pychy, powodującej szemranie i samowyzwieszenia. Duma z powodu ich rodziny i narodu wywołała urazę wobec Mojżesza, który miał za żonę Kuszytkę. Być może wyeliminowanie Marii, jako pierwszej damy w Izraelu, przez Zeforę, wywołało również zazdrość Marii. Mojżesz (wyciągnięty z wody, odniesienie po pierwsze do naszego Pana, a następnie do Kościoła, jako wybranych spośród ludu – 5 Moj. 18:15, 18) był obwiniany za to, że wziął za żonę Zeforę, która przysłała do Mojżesza i Izraela razem ze swym ojcem, Jetrem, oraz dwoma synami rok wcześniej, przy Górze Synaj (2 Moj. 18:2, 5, 6); a jej pozostawanie z Mojżeszem okazało się zatem srogą próbą szczególnie dla Marii, lecz także dla Aarona. Zefora (mały ptak) jest nazwana Etiopką, a dosłownie Kuszytką. Były dwa rodzaje Kuszytów: jedni byli czarnoskórzy i mieszkali w Afryce, 1.600 km na południe od terytorium Madianitów z Horebu, drudzy mieli białobrazową skórę i mieszkali na Półwyspie Synajskim (2 Kron. 21:16). Wydaje się, że Zefora należała do drugiego rodzaju Kuszytów. Jej ojciec, zwykle określany

jako Jetro (2 Moj. 4:18; 18:1-24), czasami jako Raguél (2 Moj. 2:18; 4 Moj. 10:29), jest zwany kapłanem Madianitów (2 Moj. 2:16-21; 3:1; 18:1), a jeden raz jest określony jako Madianita (4 Moj. 10:29). W księdze Sędziów 1:16 (NP) jest nazwany Kenitą. To słowo właściwie czytane w Sędziów 4:11 brzmi chathan (szwagier), a nie chothen (teść). Te wersety można dobrze pogodzić ze sobą rozumiejąc, że pierwsze słowo odnosi się do narodu, wśród którego on mieszkał jako urzędnik, a drugie odnosi się do narodu, z którego pochodził. Wydaje się, że Kenici to Amalekici (1 Sam. 15:6). Oni różnili się od pozostałych Amalekitów tym, że byli przyjaźni wobec Izraela, gdy ten wyszedł z Egiptu na pustynię. Amalekici, jako pierwszy z narodów (4 Moj. 24:20), byli widocznie zorganizowani jako tacy przez Nemroda, pierwszego władcę, który był Kuszytą (1 Moj. 10:8-10), co wydaje się znaczyć, że oni byli Kuszytami, choć nie jest to wyraźnie stwierdzone w Biblii, lecz dość słusznie wynika ze stwierdzonych już faktów i jest wyrażone w następnym zdaniu. Wydaje się, że z wyjątkiem dzieci swego brata Ramaha (1 Moj. 10:7), Nemrod założył królestwo każdemu z czterech swoich bratanków – potomków jego czterech braci – (1 Moj. 10:7, 10), wśród innych Amalekici byli jedną z tych grup. Możemy dostrzec, że jest to prawdą, chociaż kapłan (naturalizowany) i mieszkaniec Madianu, Jetro, był białobrazowym Kuszytą, jednym z tych Kuszytów, którzy mieszkali niedaleko Arabów, na Półwyspie Synajskim, tak jak Amalekici (2 Moj. 17:8-16; 1 Moj. 14:7). Lecz nawet jako białobrazowa Kuszytka, Zefora była przez Marię i Aarona traktowana jako niższa od hebrajskich kobiet. Zatem oni szemrali przeciw Mojżeszowi, dlatego iż wziął ją za żonę (4 Moj. 12:1). Ta pycha poprowadziła ich w złym kierunku i spowodowała ich szemranie przeciwko przywódcy wyznaczonemu przez Boga dla nich i dla Izraela.

(4) Chociaż antytyp 4 Moj. 12 w ogólny sposób może być właściwie zastosowany do Żniwa Żydowskiego oraz okresu pomiędzy dwoma Żniwami, to niewątpliwie ma on szczególne zastosowanie do Paruzji i Epifanii, jak jest to widoczne z wysłania Marii poza obóz, co jest synonimicznym określeniem do wysłania kozła Azazela, jako klasy, na pustynię, co jest szczególnym dziełem Epifanii, choć niewątpliwie jednostki z utracjuszy koron w poprzednich trzech okresach były oddawane Azazelowi na pustynię (1 Kor. 5:5; 1 Tym. 1:19, 20). Zgodnie z tym Maria, jak jest to wskazane przez znaczenie jej imienia, przez wypełnione fakty i przez wysłanie jej poza obóz, jako częściowo

synonimiczne z wysłaniem kozła Azazela na pustynię, w tej historii wyraźnie przedstawia pewne jednostki z Wielkiej Kompanii, w szczególności jej zdolniejszych i bardziej wybitnych członków, którzy stawiali dużo zarzutów wobec niektórych wybranych przez Pana jako członkowie Oblubienicy i którzy w rzeczywistości mocno dążyli do równości z naszym Panem, jako rzecznicy Boga. W tym rozdziale Aaron przedstawia pewnych członków Maluczkiego Stadka, szczególnie tych zdolniejszych i bardziej wybitnych, którzy znaleźli niewielkie zarzuty wobec niektórych z wybranych przez Pana członków Oblubienicy i nieznacznie dążyli do równości z naszym Panem jako rzecznicy Boga. Mojżesz w tym rozdziale przedstawia naszego Pana (4 Moj. 12:7; Żyd. 3:1-6) jako Oblubienca Kościoła oraz jako szczególnego Boskiego Rzecznika i Wykonawcę. Zefora przedstawia w tym rozdziale Maluczkie Stadko, szczególnie w jego mniej zdolnych i mniej wybitnych członkach. To ogólne umiejscowienie czterech postaci, o których traktuje w. 1 pomoże nam w lepszym zrozumieniu tego wersetu. Gdy antytypiczna Maria rozpoczęła antytypiczne szemranie, ona niewątpliwie była w Maluczkim Stadku; ponieważ częściowym karaniem za jej złe postępowanie było jej przeniesienie do Wielkiej Kompanii. Antytypiczny Aaron [nowe stworzenia] tego rozdziału pozostał w Maluczkim Stadku. Tak jak pycha rodzinna, narodowa oraz wynikająca z ich pozycji doprowadziła Marię i Aarona do typicznego zła wspomnianego w 4 Moj. 12:1, tak samo pycha wpływała na niemałą liczbę nowych stworzeń, których rzeczywiste lub urojone talenty, stanowiska, posiadłości i wpływ doprowadziły do tego, że myśleli o sobie zbyt wysoko i pogardzali swymi braćmi z Maluczkiego Stadka, których uznawali za niższych od siebie pod względem talentów, stanowiska, posiadłości i wpływu, szczególnie tych najslabszych z nich, przedstawionych przez Zeforę i w wyniku tego, bardziej lub mniej odsuwali ich na bok.

GARDZĄC MALUCZKIMI CHRYSYUSA

(5) Niektórzy członkowie antytypicznej Marii i Aarona mówili o pewnych osobach w następujący sposób: „Nie mogę zrozumieć, co Pan widział w tym lub tamtym, że zaprosił ich, aby byli Oblubienicą. Ich wykształcenie, obyczaje i powierzchowność są o tyle niższe, że ja bardziej lub mniej wstydę się z nimi spotykać. Oni z pewnością nie są ozdobą dla Prawdy”. Oni bardziej lub mniej unikali ich towarzystwa, a gdy się tam znaleźli, starali się wydostać tak szybko, jak to możliwe, uważając, że nie powinni marnować ani czasu, ani słów dla takich osób. Oni rezerwowali swój czas,

słowa, uśmiechy i społeczność dla bardziej utalentowanych i, według nich, bardziej przyjemnych braci. Być może niektórzy z nich nie wyrażali swego lekceważenia słowami wobec tych osób, lecz oczywiście dokonywali tego przez swe czyny i postawy. Co oznacza takie postępowanie w słowach, postawie, czy też w czynach? Ono oznacza pogardę wobec niektórych z Pańskich maluczkich; ono oznacza odrzucanie tych, których Pan przyjął za Swą własność; ono oznacza kwestionowanie trafności wybrania ich przez Boga na Oblubienicę Chrystusa. To oznacza zatem wścibskie intryganctwo, apodyktyczność i arogancję. Oczywiście każdy, którego Bóg Jehowa wybrał na Oblubienicę Chrystusa i każdy, którego Chrystus przyjął jako część Swej Oblubienicy, powinien być zadowolony z każdej innej osoby, którą Bóg wybrał i którą Chrystus zaakceptował. Dlatego działanie przeciwne do takiej postawy jest oczywiście zupełnie niezgodne z przyzwoitością. Jednak pycha często działa właśnie tak.

(6) W tej sprawie zarówno topiczni, jak i antytypiczni Maria [Wielka Kompania] i Aaron [Maluczkie Stadko] zgrzeszyli. Maria, zarówno w typie jak i w antytypie, posunęła się do zła o wiele bardziej niż Aaron w typie oraz w antytypie. Lecz grzech nie tkwi w miejscu. On ciągle posuwa się ze złego w gorsze, co można dostrzec w przypadku, który rozważamy. On rozpoczął się od zgrzeszenia przeciwko Zeforze, jako żonie Mojżesza, oraz Mojżeszowi, jako mężowi Zefory. Ten grzech był bardziej lub mniej ograniczony do sprawy rodzinnej. Lecz pycha Marii i Aarona rozwinęła się do gorszych rozmiarów. Ona posuwała się od wtrącania się w sprawy rodzinne Mojżesza do roszczenia sobie równości z nim, jako Boskim rzecznikiem (4 Moj. 12:2). W antytypie to znaczyło, że antytypiczna Maria i Aaron domagali się równości z naszym Panem jako rzecznicy Boga, że pewne bardziej lub mniej wybitne nowe stworzenia w Ciele Chrystusa domagały się równości z naszym Panem jako rzecznicy Boga. Jak to mogło być możliwe? Czy jakkolwiek członek Ciała Chrystusa, nawet taki, który był na drodze do utraty korony, mógł wyrażać takie roszczenia słownie? Oczywiście nikt słownie nie wyrażał tak bluźnierczych i aroganckich roszczeń. Wątpimy nawet, czy członek wtórej śmierci wyrażałby to słownie, chyba że byłby wśród najgorszych z tej klasy. Zatem jak mamy to rozumieć? Uważamy, że antytyp wypełniał i wypełnia się bardziej przez postawy i działania niż przez słowne roszczenia.

(7) Jednakże ta odpowiedź rodzi następne pytanie. Jak którekolwiek nowe stworzenie mogło

tak czynić przez swą postawę i działanie? Tutaj ponownie musimy odpowiedzieć połowicznie – nie bezpośrednio, lecz pośrednio, i oczywiście nie z pełnym zamiarem roszczenia sobie prawa do równości z naszym Panem osobiście, przez czyny i postawę. Takie bezpośrednio twierdzenie za pomocą czynów i postawy oznaczałoby doprowadzenie siebie bezpośrednio przed naszego Pana, osobiście, jako równego Jemu rzecznika Boga. Ani antytypiczna Maria, ani Aaron nie uczynili tego. Lecz czynili to pośrednio, czego jednakże nikt mniejszy w rzeczywistości nie czynił. Co to znaczy? Oni przypisywali sobie równość z naszym Panem jako rzecznicy Boga w urzędzie, który On wykonywał przez cały Wiek Ewangelii w członkach gwiazdnych siedmiu kościołów. W poprzednich numerach czasopiśma podaliśmy wystarczająco dużo szczegółów na temat członków gwiazdnych, zatem nie jest konieczne dłuższe rozważanie tego tematu niż to, że oni byli specjalnymi rzecznikami Jezusa przez cały ten Wiek, trzymanymi w Jego ręku (Obj. 1:16, 20; 2:1) i cokolwiek myślano, mówiono lub czyniono wobec nich, gdy oni działali jako rzecznicy, Jezus traktował jako pomyślane, wypowiedziane lub uczynione Jemu (Łuk. 10:16). Powód tego jest następujący: W rzeczywistości to Pan, a nie oni, jest Tym, który mówi przez nich, gdy oni działają jako Jego rzecznicy. Tak więc naprawdę to On jest Mówcą w takich przypadkach, nie oni; On jest reprezentowany jako Mówca, a oni są tu przedstawieni jako Jego usta.

(8) Mojżesz mówiący do Datana i Abirona (4 Moj. 16: 12) przedstawia naszego Pana mówiącego do papieżstwa oraz federacji kościołów przez Brata Russella, jako Jego usta, w ustnych oraz pisemnych kazaniach, druzgocących ich wyznaniowe kreda. A Mojżesz mówiący do Korego i jego roty 250 Lewitów, by ofiarowali kadzidło (4 Moj. 16:5-7, 16, 17) przedstawia naszego Pana mówiącego przez Brata Russella w Strażnicy i pewnych kazaniach w latach 1908-1911, skierowanych do przesiewaczy i osób niebędących w harmonii z Prawdą, aby przedstawili swe poglądy, jeśli uważają, że mają coś lepszego niż to, co przedstawia nasz Pan przez Brata Russella, jako Swe usta. Jeśli nie zachowamy w umyśle myśli, że członkowie gwiazdni są ustami, ręką i oczami Pana Jezusa w tym, co On mówi, czyni i widzi przez nich, to będzie się nam wydawało, że oni, a nie nasz Pan, są antytypem Mojżesza we wspomnianych wyżej oraz licznych innych czynach i wypowiedziach. Inny przykład pomoże nam to zrozumieć: Mojżesz, proszący na górze, aby mógł ujrzeć Boskie oblicze i otrzymujący odmowną odpowiedź, ponieważ żaden człowiek nie może

zobaczyć oblicza Boga i pozostać przy życiu, przedstawia naszego Pana proszącego i spotykającego się z odmową, dlatego że On nie mógł ujrzeć i pozostać żywy. Pytamy, jak może to być prawdą w odniesieniu do naszego Pana osobiście; kto obecnie w czasie antytypu ogląda Boskie oblicze i pozostaje żywy? Odpowiadamy: to nie odnosi się do naszego Pana bezpośrednio i osobiście. To odnosi się do Niego, jako mówiącego przez czyny Jego Pośłanników Paruzji i Epifanii. W jaki sposób? Ci dwaj bracia, jako specjalne oko i usta Jezusa, w swym rozważaniu o Bogu usiłowali wniknąć głębiej w poznanie Samego Boga niż było im dane, co oznacza spekulację na ten temat, i jako oko i usta Jezusa zostali ostrzeżeni, że nie mogą tego robić i pozostać przy życiu. Prosimy zwrócić uwagę na nieco podobną myśl wyrażoną w 2 Moj. 19:21-24 w odniesieniu do innych antytypów i do pewnego stopnia innych spraw, gdzie te same antytypiczne sprawy były analizowane przez tych dwóch braci i nie były spekulacją (w. 24, Aaron).

DOMAGANIE SIĘ RÓWNOŚCI JAKO RZECZNIKÓW

(9) Te uwagi uzdolnią nas, by dostrzec antytyp Marii i Aarona domagających się równości z Mojżeszem w urzędzie rzecznika Boga. Oni przedstawiają pewne wybitne nowe stworzenia, z których wszystkie na tym etapie sprawy nadal są członkami Maluczkiego Stadka, ucząc rzeczy przeciwnych i sprzecznych z tym, co Jezus podawał przez członków gwiazdnych, gdy oni działali jako Jego oko, usta i ręka. Ich postawy w tym względzie oraz sprzeciwiające się czyny, a nie słowa, były domaganiem się równości z Jezusem jako rzecznicy Boga. Oczywiście, oni nie zdawali sobie sprawy, że takie sprzeciwy były rzeczywistym domaganiem się równości z Jezusem jako rzecznicy Boga. Tym, co oni wszyscy uświadamiali sobie, był fakt ich sprzeciwu wobec pewnych wybitnych sług Boga. W większości przypadków oni nie uświadamiali sobie, że sprzeciwiali się członkom gwiazdnym. Lecz kiedy tak czynili, faktycznie sprzeciwiali się Jezusowi, który używał tych członków gwiazdnych jako Swych rzeczników; a taki sprzeciw przez ich postawę i czyny, lecz niewyraźny słowami, jest domaganiem się równości z naszym Panem w urzędzie rzecznika Boga. Takie sprzeciwy zdarzały się w pięciu przesiewaniach obydwu Żniw oraz w okresie pomiędzy nimi i występują prawdopodobnie w sposób najbardziej zjadliwy ze wszystkich pięciu przesiewań w tych dwóch okresach, w małej i dużej miniaturze Wiek Ewangelii podczas Epifanii. Święty Paweł przechodził takie sprzeciwy ze strony przesiewaczy kombinacjonizmu

w Żniwie Żydowskim (Dz.Ap. 15:1, 2) oraz ze strony Hymeneusa, Aleksandra i Filetusa (1 Tym. 1:19, 20; 2 Tym. 2:17, 18) itd.; a Święty Jan doświadczał ich ze strony Diotrefesa (3 Jana 9, 10). Mówiąc o sprzeciwianiu się tym członkom gwiazdnym (którzy jako jedyni są objęci stwierdzeniem z Łuk. 10:16 i dlatego tylko o nich prawdą jest, że słuchanie ich jest słuchaniem naszego Pana, a pogardzanie nimi jest pogardą wobec naszego Pana) my nie mamy na myśli potulnego przedstawiania naszych trudności i wątpliwości w celu nauczania się od nich oraz łagodnego wskazania na to, co w ich naukach wydaje się niewłaściwe pytającemu, lecz uparte, gwałtowne spory przeciwko ich prawdziwym naukom. Właściwe przekonanie ich o naszych wątpliwościach i trudnościach należy do nakazanego przez Boga obowiązku całego kapłaństwa, aby sprawdzać wszystkie rzeczy i trwać mocno tylko w tym, co jest dobre (1 Tes. 5:21). Lecz taki sposób postępowania

jest zupełnie różny pod względem ducha, celu, sposobu i treści od zuchwałego, gwałtownego, zadufanego w sobie sprzeciwu przedstawionego w typie bardziej stanowczo przez Marię i bardziej łagodnie przez postępowanie Aarona w 4 Moj. 12:2. Zdanie: „a to usłyszał Pan” (w. 2) nie oznacza tylko, że słowa Marii i Aarona zwróciły uwagę Boga. W typie i antytypie to znaczy, że Bóg zwrócił na ich roszczenia pełną dezaprobatę uwagę, że był tak niezadowolony, iż wezwał ich, by się z nimi rozliczyć.

PT '13, 43-47

PRÓBNE USPRAWIEDLIWIENIE MUSI POPRZEDZAĆ POŚWIĘCENIE

Pytanie: Czy rozumiesz, że Pismo Święte uczy, iż grzesznik jest usprawiedliwiony w Boskich oczach, zanim stanie się poświęconym dzieckiem Boga?

Odpowiedź: Grzesznik jest usprawiedliwiony przed swym poświęceniem. Trudność wynika z niemożności rozpoznania, że usprawiedliwienie i uświęcenie są dwoma oddzielnymi krokami i oba są niezbędne dla braci, którzy w pełni przyjęli i odpowiedzieli na Boskie błogosławieństwo podczas Epifanii, czyli okresu Przejściowego (Rzym. 12:1). Grzesznicy nie mogą być uświęceni, czyli odłączeni do Boskiej służby. Dlatego grzesznicy nie są zapraszani, by przedstawili swe ciała jako żywe ofiary dla Boga. Grzesznicy są wzywani do pokuty oraz do okazania wiary w Chrystusa jako ich Odkupiciela. Jest to jedyny sposób, w jaki mogą przybliżyć się do Boga. W chwili, gdy grzesznik przyjmuje Chrystusa przez wiarę, wraz z pragnieniem przybliżenia się do Boga, zostaje przez swą wiarę usprawiedliwiony i od razu zostaje uprzywilejowany jako usprawiedliwiony człowiek oraz posiada „Pokój z Bogiem” (Rzym. 5:1).

Następny krok – poświęcenie – powinien być podjęty szybko, gdy tylko Boska łaska zostanie w pełni doceniona. Jednak przez wielu, z powodu braku instrukcji Pisma Świętego, następny krok – poświęcenie – przez pewien czas nie jest dostrzegany ani podejmowany i Bóg przez pewien czas okazuje miłosierdzie oczekując, aż Jego usprawiedliwiona osoba uświadomi sobie swój przywilej i przedstawi siebie jako ofiarę żywą, świętą i godną

przyjęcia przez Boga, w rozsądnej służbie dla Niego. Jest on poczytany jako święty i godny przyjęcia przez Boga, ponieważ został usprawiedliwiony – on zostaje przyjęty jako ofiara, ponieważ jego grzechy i niedoskonałości nie są mu przypisywane, gdyż z chwilą jego usprawiedliwienia one zostały przeniesione na konto jego Odkupiciela.

Nikt nie powinien przez długi czas pozostawać w usprawiedliwionym stanie, nie podejmując następnego kroku – kroku pełnego poświęcenia – który daje „Pokój Boży” (Fil. 4:7). Jeśli on ostatecznie nie wykorzysta swego usprawiedliwienia jako szczebla do poświęcenia, to powróci z powrotem do świata, tracąc cenne przywileje obecnego czasu (lecz nie przyszłą sposobność do życia).

Do jakiego stopnia odmowa poświęcenia się ze strony usprawiedliwionej osoby jest wynikiem rozmyślnego braku oceny Boskiego miłosierdzia, w takim stopniu cofający się poniesie odpowiedzialność (Łuk. 12:47, 48) i będzie musiał usunąć tę samowolę ze swego charakteru, gdy w ziemskim Królestwie zostanie udzielona nowa sposobność poświęcenia.

Radujemy się, że Bóg dostarczył nam usprawiedliwienia, jako środka przyjęcia przez Niego w Umilowanym, i że tym sposobem mamy przywilej oddania – poświęcenia – naszego życia Jemu dla sprawy Prawdy i Sprawiedliwości (2 Kor. 6:1).

PT '13, 47